

и великото им дело бе смисъла на целия му живот. Ала той не можа да се стърпи да не промърмори, свеждайки тялото си в нов поклон, на сбогуване:

- Все пак, бих предпочел, преди да замина, да знам, че Николица и другарите му са нахранили рибите на Етъра... Ще пътувам по-спокоен...

- Нека оставим на божията велика промисъл да отреди съдбата им, Белета. Аз не желая да мърся ръцете си с предателска кръв... Не желая нищо друго, освен това, да мога, заедно с Иваница, да предам на малкия Иоан-Асена, когато възмъжее, един чист царски венец и една призната държава... Другото ще го свърши той...

Целият двор се заливаше от смях. Евнухът Десипат съобщаваше с остроумни забележки явяването на всеки новопристигнал гост. Две джуджета му съперничеа в духовитостта и се надпреварваха в остратите и глумите:

- Ето киро Минодора...
- Всички млади моми са дъвка в устата й!
- Пристига кир Леонтий...
- Показва юначество ~~то~~ си само с вървежа си!
- Иде кира Сиглителия...
- Прилича на слънцето. Далеч от нея - замръзваш. Близо до нея - изгаряш...

- Ето и новият патриций... Кир Алексей Иоан.
- Дива маслина, облагородена с ромейска фиданка...

От време на време евнухът ритваше джуджета отзад и те се търкулваха на килимите с престолено високи писъци. Тия нрави бяха приятни на кира Ефросина, която не можеше да търпи надутия